

**[Bundvad.]**

naar den udløber til den 31. Marts. Jeg beder den højtærede Minister svare paa, om denne Opfattelse er rigtig.

Derimod har jeg den Opfattelse, at Bestemmelsen i § 2, Stk. 2, maa medføre en Ændring. Der er her Tale om, at man skal kunne foretage Omflytning af Arbejdskraft fra et Sted til et andet paa en saadan Maade, at Arbejderne eventuelt midlertidig maa tage Bopæl borte fra Hjemmet. Det vil under alle Forhold for Forsørgere betyde en Merudgift, som Lønnen ikke giver Dækning for. Udgifterne kan meget vel blive saa store, at Forskellen mellem, hvad en Arbejder, der er Forsørger, kan faa for et Arbejde og oppebære som Understøttelse, bliver lig Nul. Den højtærede Minister har jo nylig gennem en Lov om Understøttelsessatser fastsat, hvad Understøttelsen skal være, og hvad den meget omtalte Spændvidde mellem Løn og Understøttelse skal være. Nu søges gennemført en Bestemmelse, der kan opheve den nævnte Spændvidde. Det kan vi ikke godkende. For øvrigt tror vi heller ikke, Ministeren har haft daarlige Hensigter, saa vi forventer, der vil kunne opnaas Enighed om eventuelt efter en graderet Skala at yde Erstatning til Forsørgere for dobbelt Husførelse. Vi agter at stille Ændringsforslag herom.

Til Overflytningsbestemmelserne i øvrigt vil jeg gerne gøre den Bemærkning, at Overflytning fra et Fag til et andet, til Jordarbejde f. Eks., ikke maa have den Virkning, at den paagældende Arbejder mister Muligheden for at vende tilbage til sit normale Fag. Man maa sørge for, at denne Mulighed ikke forringes eller forskertses. Hvis man f. Eks. henviser en Cigar-mager til groft Arbejde, saa udsætter man ham for, at hans Hænder skades paa en saadan Maade, at han ikke inden for rimelig Tid igen kan tage Arbejde i sit eget Fag, hvorved man faktisk mere skader end gavner Manden, og det kan ikke være Hensigten. Der bør efter vor Mening i ret vid Udstrækning tages Hensyn til hvert enkelt Fags Forhold.

Bestemmelsen i § 3 om, at Arbejdstiden skal være den sædvanlige Arbejdstid, det vil sige normalt 48 Timer ugentlig, og Bestemmelsen i § 5 om, at Arbejdet normalt skal udføres i Akkord eller til normal overenskomstmaessig Timebetaling, hilsér vi med Glæde. Den højtærede Minister har her fulgt den Vej, som det ærede Medlem Hr. Hans Hedtoft som Arbejds- og Socialminister sidste Sommer anviste, idet det ærede Medlem dengang ved almindelig Dispensa-

tion fik gennemført de nævnte Bestemmelser. Ministeren skal ikke have Bebrejdelser for at være gaaet i gode Fodspor. For øvrigt er Bestemmelserne ganske naturlige. De gamle Bestemmelser har vist sig at medføre praktiske Vanskeligheder baade for Arbejdsgivere og Arbejdere. Dertil kommer det meget uheldige, at Særbestemmelserne havde en daarlig psykologisk Virkning paa Arbejderne, fordi Bestemmelserne ligesom degraderede de paagældende Arbejdere i Forhold til normalt beskæftigede.

Hvad Lønbestemmelserne i øvrigt angaar, ønsker vi at tale med Ministeren om Lønudvalget. Dette Udvalg virker i Realiteten som tvungen Voldgift i Lønsager, og det er vi principielt Modstandere af. Vi maa derfor have vægtige Grunde for, at det bibeholdes nu efter Besættelsestidens Ophør, hvis vi skal gaa ind derfor, og for, at det er Arbejds- og Socialministeren, der efter Forslaget skal udnævne Formanden for Lønudvalget. Tidligere var det Arbejds- og Forligsnævnets Formandsskab, der valgte Formanden blandt sine Medlemmer. Vi forstaar ikke Motiveringen for nu at lægge Valget over til Ministeren, naar det naturlige dog vilde være at lade Formandsskabets Afløser, Forligsinstitutionen, foretage Valget blandt sine Medlemmer. Vi forbeholder os derfor vor Stilling til dette Spørgsmaal.

I § 5, Stk. 5, har man ansat Kost og Logi til 3 Kr. 50 Øre pr. Dag — en Stigning fra 3 Kr. Maaske kan det være et lille Spørgsmaal. Det er begrundet i Prisstigningen, siges der i Bemærkningerne til Lovforslaget, men det er at bemærke, at der er sket en lille Forandring i Priserne i nedadgaende Retning, saa at man ikke paa Forhaand kan sige, at denne Bestemmelse er rigtig. Men det kan vi jo tale om.

§ 4 har faaet to meget vigtige Tilføjelser. Det er Bestemmelserne om, at private skal kunne faa Tilskud, og at der skal kunne ydes Tilskud til Omskoling af arbejdsledige.

Vi gaar ind for Forslaget om Tilskud til private. For os gælder det om at samle alle gode Kræfter i Bestræbelserne for at bekæmpe Arbejdsløsheden, og skulde der hos private ligge Muligheder, maa de søges draget med ind i de fælles Opgaver. Vi gaar dog ud fra, at man fra Ministeriets Side i disse Sager stærkt vil understrege, at der er Tale om Bekæmpelse af Arbejdsløsheden som væsentligt Formaal, og at Arbejdet skal være produktivt, beskæftigelsesmaessigt og samfundsmæssigt, samt at man vil paase, at der gør sig ganske særlige Forhold gældende, hvor der ydes Tilskud til private.